

DECIZIA NR.2230

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice -Serviciul Solutionare Contestatii a fost sesizata de A.J.F.P.- Inspectie Fiscala prin adresa, inregistrata la D.G.R.F.P. cu privire la contestatia formulata de SOCIETATEA X .

SOCIETATEA X formuleaza contestatie impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, de catre organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.- Inspectie Fiscala si priveste suma totala care se compune din:

- impozitul pe profit;
- TVA;

Totodata, SOCIETATEA X a inregistrat la A.J.F.P. si la D.G.R.F.P., Cererea de interventie in conformitate cu prevederile art.275 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare.

Contestatia a fost depusa in termenul legal prevazut de art. 270 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, avand in vedere ca Decizia de impunere a fost comunicata societatii conform confirmarii de primire existenta in copie la dosarul contestatiei iar contestatia a fost depusa la A.J.F.P. , conform stampilei registraturii acestei institutii aplicata pe contestatie, aflata in original la dosarul contestatiei.

Constatand ca in speta sunt intrunite conditiile prevazute de art. 268, art.269 si art.270 alin.(1) si art.272 alin.(2) lit.a) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala,cu modificarile si completarile ulterioare, D.G.R.F.P. -Serviciul Solutionare Contestatii este investita legal sa solutioneze contestatia formulata de Societatea X.

I.Societatea X formuleaza contestatie impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, de catre organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.- Inspectie Fiscala si solicita admiterea contestatiei si anulara actelor atacate pe motiv ca acestea sunt netemeinice si nelegale.

In subsidiar, in cazul in care se mentine neluarea in considerare a tranzactiilor care au determinat stabilirea taxelor si impozitelor suplimentare contestate prin decizia atacata, societatea contestatoare solicita anulara tranzactiilor asupra acelorasi bunuri reprezentand vanzarile efectuate, stabilind nelegalitatea taxelor si impozitelor achitate asupra acestora, urmand sa fie compensate aceste sume , stabilind valoarea creantelor reale.

Societatea contestatoare considera ca Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala prin care s-au stabilit in sarcina societatii datorii fiscale reprezentand impozit pe profit si TVA este nelegala si paradoxala atat in ceea ce priveste continutul acestui act cat si cele stabilite in decizie, raportat la actele care au stat la baza acesteia; invoca in sustinere urmatoarele

motive:

A) Motive procedurale

1.) Societatea contestatoare sustine ca decizia atacata precum si intregul control fiscal se bazeaza pe anumite acte care nu au fost comunicate societatii si sustine ca in temeiul art.45 alin.(2) din vechiul Cod de procedura fiscala precum si potrivit art.48 alin.(2) din noul Cod de procedura fiscala, nu sunt opozabile societatii.

Societatea contestatoare sustine ca organele de control au efectuat controlul avand in vedere Raportul de inspectie fiscala si Decizia de impunere, emise pe seama societatii I precum si Procesul -verbal intocmit de Directia Regionala Antifrauda.

In proces-verbal(pag.4 parag.5) care vizeaza Societatea X se specifica ca "organele de control din cadrul Directiei Regionale Antifrauda au constatat ca livrarile de marfa catre SC X nu sunt reale, documentele in cauza nu au la baza operatiuni reale.

Astfel, societatea contestatoare considera ca aceste acte trebuiau comunicate acesteia , in lipsa acestora neputand face aparari, acestea nefiind opozabile iar consecintele pe baza unor asemenea acte sunt nelegale.

Necunoscand continutul acestor acte si nefiind opozabile societatii, aceasta considera ca Decizia de impunere este nula in conformitate cu prevederile art.49 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare.

2.Societatea contestatoare considera ca a fost incalcat principiul bunei credinte prevazut la art.45 alin.(2) din Codul de procedura fiscala, avand in vedere efectuarea controlului dupa 4 ani de zile, de la presupusul control efectuat la partenerul acesteia, Iliudicris SRL, deoarece reactia tarzie a organelor de control au determinat, in primul rand accesorii pentru cei 4 ani si in al doilea rand sansele de dovada a realitatii tranzactiilor sa fie diminuate, din cauza perspectivei timpului.

3.Societatea contestatoare sustine ca din informatii indirecte cunoaste ca valoarea creantelor fiscale stabilite la societatea I sunt de peste., iar dintre partenerii acestei societatii a fost verificata doar societatea X unde achizitiile reprezinta doar o mica parte (cca 2%) din cifra de afaceri a acestei societati pentru perioada vizata, afirmand ca nu exista ratiune legala pentru aceasta maniera de control.Un alt paradox in privinta societatii I si R este ca aceste societati erau in topuri nationale pe diferite categorii, astfel societatea nu avea niciun dubiu cu privire la legalitatea tranzactiilor in privinta partenerului.

4.O alta nelegalitate a procedurii controlului fiscal care a determinat concluziile gresite ale organelor fiscale, materializate in Decizia de impunere o constituie nerespectarea prevederilor art.55 din Codul de procedura fiscala privind mijloacele de proba precum si posibilitatea societatii de a dovedi realitatea tranzactiilor conform art. 73 Cod de procedura fiscala.

Societatea contestatoare sustine ca a solicitat verificarea faptica a tranzactiilor prin verificarea stocurilor de marfa ramasa, verificarea acestora la beneficiarii finali insa organele de control nu au fost interesate de situatia reala având intentia doar sa efectueze un control formal si sa traga concluzii deja preconizate, bazate pe unele prezumtii gresite si care nu sunt coroborate cu dovezi clare si mai ales acestea nu au o coerenta juridica fiscala.In cazul in care ar fi fost un control obiectiv, cu respectarea definitiei prevazuta de art.113 din Codul de procedura fiscala - privind verificarea legalitatii si conformitatii declaratiilor fiscale precum si verificarea " bazelor de impozitare si a situatiilor de fapt aferente" si ar fi fost administrate probe pentru determinarea starii de fapt fiscale, conform art. 55 alin.2 Codul de procedura fiscala, starea de fapt fiscala ar fi

fost cu totul alta decat cea reflectata in actul administrativ fiscal atacat.

B) FONDUL CAUZEI

1. Cu privire la Declaratia nr. 394, respectiv nedeclararea achizitiei de la societatea I, societatea contestatoare sustine ca operatiunea in cauza a fost declarata printr-o declaratie rectificativa in conformitate cu prevederile art. 84 alin.1 din O.G. Nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare.

Mai mult, prin procesul-verbal (f.19 paragraf.4) aceleasi organe de inspectie fiscala au constatat ca” din analiza neconcordantelor D 394 si D 390 nu am constatat diferente care sa conduca la incidente fiscale”.

Astfel, din moment ce nu exista incidenta fiscala asupra imprejurarii ca Declaratia 394 a fost in termeni legali si procedurali corectata, accentuarea in Decizia atacata a neconcordantei declaratiei 394 precum si constatarea ca o premisa a creantelor suplimentare stabilite - este gresita si nelegala.

2. In ceea ce priveste constatarea din cuprinsul procesului-verbal respectiv ca ” organele de control nu contesta existenta stocului sau vanzarile efectuate de societate ci provenienta bunurilor existente sau comercializate” (p.7 paragraf 5) este in contradictie cu temeiul creantelor stabilite prin decizie, respectiv cu cele stabilite la aceeasi pagina respectiv ca au fost inregistrate in evidentele contabile tranzactii asupra carora ”exista indicii ca nu sunt reale”.

Societatea contestatoare sustine ca aceasta constatare este contrara logicii juridice, deoarece din moment ce stocul de marfa achizitionat si vandut exista, aceasta constatare este absurda. Temeiul legal respectiv art.11 alin.1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, invocat in actele de control nu corespunde cu temeiul de fapt.

Cu privire la mentiunea organelor de control din procesul verbal ca achizitiile interne de bunuri ” nu au scop economic, fiind tranzactii artificiale”, societatea contestatoare sustine ca premisa ”tranzactii artificiale” a aparut in textul art. 11 alin.1 din Codul fiscal odata cu intrarea in vigoare a OUG nr. 8/2013, astfel nu este aplicabila tranzactiilor din anul 2011, care fac obiectul controlului fiscal si al Deciziei atacate.

3. Societatea contestatoare sustine ca motivele de fapt invocate pentru eliminarea efectelor fiscale ale tranzactiilor incheiate cu societatea I sunt confuze, prin raportari la stari fiscale nedovedite fara legaturi cu raportul juridic al acesteia si anume:

-existenta contractului de furnizare care constituie document justificativ iar imprejurarea ca o parte din avizele de insotire a marfurilor nu sunt semnate - sunt simple omisiuni, care nu pot avea consecinta declararii nereale a acestor tranzactii.

-cu privire la constatările efectuate la societatea I, societatea nu poate formula nicio aparare din moment ce nu cunoaste, daca creantele bugetare stabilite prin decizie au efecte asupra creantei stabilite pe seama societatii X.

-cu privire la lantul raporturilor comerciale ale societatii Iiudicris, societatea sustine ca acestea nu o privesc, nu exista o descriere concreta a organelor fiscale asupra efectelor acestora la tranzactii incheiate de catre aceasta.

Societatea contestatoare sustine ca din Decizie, nu se poate deduce, daca bunurile achizitiile provin de la B sau de la societatile din Ungaria si Austria; exista o legatura de cauzalitate directa si logica cu privire la lipsurile formale invocate cu privire la aceste tranzactii asupra achizitiile efectuate de societate. Sustine ca aceste constatari adiacente nu sunt precise, au formulari generale, fara identificarea concreta la care bunuri se refera fiecare raport juridic, deoarece cantitatea si valoarea bunurilor achizitionate sunt insemnate si aceste indicii superficiale si tangentiale nu indeplinesc conditia motivarii in fapt a creantei stabilite suplimentar pentru societate.

Astfel, considera concluzia organelor de inspectie fiscala potrivit careia "urmare a celor prezentate mai sus, rezulta ca X a realizat un circuit de documente care disimuleaza realitatea pentru crearea aparentei unor operatiuni care nu au existat" ca nu este reala si fundamentata si nu este in corelatie cu cele invocate cu privire la celelalte societati.

O alta neclaritate, considerata de societatea contestatoare este aceea ca organele de inspectie fiscala fac afirmatia ca "datorita relatiilor de afiliere sau de subordonare se necesita analiza tranzactiilor", fara un indiciu concret la care relatii de afiliere sau subordonare face referire organul emitent si raportat la care tranzactie.

Societatea contestatoare sustine ca motivarea in fapt a deciziei este confuza, in mare parte priveste alte societati, omisiuni ale acestor societati iar concluziile sunt luate raportat la aceasta ceea ce contravine atat normelor legale dar si jurisprudentei Curtii Europene de Justitie.

Aceasta practica cu privire la deductibilitatea TVA este importanta deoarece solutiile date de aceasta instanta au contribuit in mod major la uniformizarea practicii fiscale intre statele membre, garantand o interpretare si aplicare uniforma a reglementarilor comunitare (ex. Directiva 2006/112/CEE) mergand pe principiul "ubi eadem este ratio, eade solutio esse debet" iar deciziile CEJ sunt obligatorii pentru statele membre; invoca in sustinere dispozitiile Directivei 2006/112/CEE cu privire la deductibilitatea TVA precum si hotararile Curtii Europene de Justitie respectiv cauzele C-354/355/03 Optigen LTD, Fulcrum Electronics LTD si Bond House systems Lta c. Commisioners of Customs & Excise, cauza C-409 /04 Teleos si altii c. Commisioners of Custom & Excise, Decizia CEJ 439/2004cauza Axei Kittel v Etat Belge.

4. In ceea ce privesc achizitiile efectuate de la R societatea contestatoare sustine ca organele de control, atat in decizie cat si procesul verbal invoca un singur argument - respectiv Procesul -verbal al Directiei Regionale Antifrauda pe baza caruia s-a constatat ca livrarile efectuate de T sunt fictive; nu rezulta care este raportul de cauzalitate dintre aceasta imprejurare si tranzactiile efectuate de societatea X SRL, T fiind un tert fata de acestea.

Societatea contestatoare sustine ca dispune de toate actele, inclusiv CMR -uri, acestea fiind in mod real cumparate.

5. Societatea contestatoare sustine ca o nelegalitate vadita a Deciziei o constituie si temeiul de drept indicat precum si inexistenta corelatiilor dintre temeiul de drept si motivele de fapt si anume:

a). Indicarea prevederilor art. 11 alin.1 din Legea nr. 571/2003 este inadecvata la motivele de fapt, deoarece potrivit procesului-verbal organele de control au constatat (p.7 parag.3) ca asupra achizitiilor interne de bunuri "există indicii ca nu sunt reale"

Aceasta constatare nu este suficienta pentru incadrarea tranzactiilor in premisa prevazuta de art.11 alin.1 din Legea nr. 571/2003, care presupune o constatare concreta că tranzactiile nu au scop economic, iar extinderea simplelor indicii din procesul verbal la ipoteza legala nu este motivata si justificata.

b). Indicarea ca temei de drept a art.6 alin.2 din Legea nr. 82/1991 este intru-tot neadecvata deoarece acest text legal stabileste o raspundere a persoanei fizice care intocmeste documente justificative si nicidecum nu poate sa stea la baza unei decizii de impunere pentru creante suplimentare.

c). In ceea ce priveste invocarea pentru temeiul legal al TVA a prevederilor art.126 alin.1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal fara indicarea vreunei incadrari dintre literele prevazute la acest articol, ramane o indicare generala a temeiului impozitarii si nicidecum nu este un temei special pentru aceasta creanta bugetara suplimentar stabilita.

b). Invocarea art. 128 alin.1 din Legea nr. 571/2003 este un alt paradox, care caracterizeaza decizia atacata, acest text legal stabileste obligatia de achitare a TVA in cazul livrării bunurilor.

Societatea contestatoare sustine ca decizie este redactata in spiritul inexistentei acestor bunuri, fiind accentuata imprejurarea ca exista indicii ca aceste tranzactii nu sunt reale, neputand fi identificate intrari de bunuri care sa poata fi livrate catre "X SRL" iar temeiul de drept al stabilirii TVA il constituie tocmai transferul dreptului de a dispune de aceste bunuri, ca si proprietar.

Astfel, considera ca aceste erori dovedesc incoerenta, superficialitatea celor constatate care determina o ilegalitate fata de societate raportat la situatia concreta.

c). In ceea ce priveste cererea subsidiara, societatea contestatoare arata ca in eventualitatea in care se va mentine caracterul nereal al tranzactiilor efectuate cu privire la achizitiile acestor bunuri, atunci pe baza aceleasi logici pe care urmareste organul fiscal si tranzactiile prin care au fost vandute, transferate aceste bunuri din patrimoniul societatii trebuie declarate nereale.

In acest sens, societatea enumera urmatoarele facturile emise de societate catre clienti; Sustine ca restul facturilor fiscale le va depune odata cu cererea de interventie care va fi formulata conform art.275 din Codul de procedura fiscala.

Avand in vedere ca asupra acelorasi bunuri - care fac obiectul achizitiei declarate nereale de organele de control - ca urmare a transferului de proprietate societatea a achitat TVA, precum faptul ca sumele incasate au fost contabilizate la venituri - urmeaza ca si aceste taxe si baze impozabile sa fie anulate si compensate cu creanta stabilita prin decizia atacata.

Societatea contestatoare considera ca stabilirea situatiei fiscale doar partial oglindeste o stare de fapt nereala deoarece controlul fiscal priveste in mod subiectiv doar operatiunea care determina creante fiscale nu si care neutralizeaza acestea.

SOCIETATEA X solicita sa fie verificate si calculate taxele si impozitele achitate/compensate asupra tranzactiilor de vanzare a bunurilor care fac obiectul achizitiilor prevazute in decizie si stabilirea diferentelor dintre cele imputate prin decizie.

Totodata , societatea contestatoare a inregistrat la A.J.F.P. , Cererea de interventie prin care solicita:

1. Admiterea in principiu a cererii de interventie si introducerea in solutionarea contestatiei formulata de X impotriva Deciziei de impunere emisa de A.J.F.P. pe urmatoarele terte persoane..

2. Constatarea realitatii tranzactiilor incheiate intre societatile enumerate mai sus materializate prin facturile enumerate si prezentate in copie la dosarul contestatiei.

3. In cazul in care urmare solutionarii contestatiei nu va fi anulata Decizia privind impozitul pe profit precum si TVA stabilita suplimentar, societatea solicita pentru aceleasi ratiuni pentru care au fost stabilite aceste impozite si taxe, anulara taxelor si impozitelor aferente facturilor emise de catre aceasta pe seama intervenientilor.

In sustinerea cererii de interventie, societatea contestatoare prezinta urmatoarele motive de fapt si de drept:

-Bunurile achizitionate de la societatile I si R au fost transferate in mare parte din patrimoniul societatii astfel ca solicita ca si tranzactiile subsecvente sa fie verificate pentru a dovedi existenta bunurilor si realitatea tranzactiilor de achizitionare a acestora;

-Luand in considerare ca bunurile fac parte dintr-un lant de tranzactii , in temeiul art.175 din Codul de procedura fiscala si societatile interveniente au interes de natura

fiscala, deoarece si aceste tranzactii pot fi verificate de organele fiscale asa cum a fost verificata si X SRL urmare celor stabilite la societatea de la care aceasta a achizitionat bunurile;

-Sustine ca organele de control nu au contestat existenta stocului de marfa achizitionat ci doar provenienta acestuia care nu poate constitui temei pentru stabilirea taxelor si impozitelor suplimentare.

-Este inadmisibil ca asupra acelorasi bunuri taxele si impozitele decontate sa fie anulate iar TVA achitata asupra acelorasi bunuri in urma vanzarii acestora sa ramana legal achitata; considera ca asupra acelorasi bunuri nu poate fi stabilit regim juridic si fiscal diferit .

Pentru motivele prezentate societatea solicita admiterea cererii de interventie.

II.Prin Decizia de impunere, organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.

-Inspectie fiscala au stabilit in sarcina X obligatii fiscale de plata, care se compun din:

-impozitul pe profit;

-TVA;

1.Cu privire la impozitul pe profit si TVA, stabilite suplimentar de plata, contestate de societate, din Raportul de inspectie fiscala care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere, rezulta urmatoarele:

Din analiza situatiei privind neconcordantele, rezultate urmare depunerii de catre societate a Declaratiilor informative(formular 394) , organele de inspectie fiscala au constatat ca in declaratia depusa pe semestrul I din anul 2011, aceasta a declarat achizitii de la Societatea I, mai putin suma de ...

Din documentele prezentate in timpul controlului, organele de inspectie fiscala au constatat ca societatea a inregistrat in evidentele contabile achizitiile de bunuri de la Societatea I.

Din facturile prezentate rezulta ca de la acest furnizor societatea contestatoare a achizitionat diverse programe informatice, materiale consumabile -corpuri iluminat tablou, dulap distributie, manson, diferite tipuri de cabluri, becuri.Pentru achizitiile efectuate, in timpul controlului societatea a prezentat Contractul de furnizare programe.

Programele achizitionate de la Societatea I au fost vandute de catre societatea contestatoare catre Societatea N.

Urmare verificarii modalitatii de decontare a achizitiilor in cauza, organele de inspectie fiscala au constatat ca decontarea s-a efectuat prin transfer bancar;in majoritatea cazurilor , in ziua platii facturii de catre Societatea N, X a efectuat plata catre Societatea I.

Urmare verificarii documentelor prezentate in timpul controlului organele de inspectie fiscala au constatat ca , in majoritatea cazurilor, avizele de insotire a marfurilor , facturile si notele de intrare receptie intocmite pentru achizitiile efectuate, nu sunt semnate pentru primirea marfii .

Cu privire la furnizorul de programe informatice si materiale electrice-Societatea I SRL, din Raportul de inspectie fiscala in baza caruia a fost emisa Decizia de impunere rezulta ca organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P. au constatat urmatoarele:

Societatea I a efectuat achizitii intracomunitare din Austria si Ungaria, marfurile fiind vandute catre societati din Romania.

Cu ocazia controlului efectuat la acesta societate , organele de inspectie fiscala au verificat realitatea si legalitatea achizitiilor ; in timpul controlului Societatea I nu a putut justifica modalitatea de transfer a bunurilor facturate , respectiv transportarea si depozitarea acestor bunuri in sensul ca nu au fost prezentate comenzi, foi de transport,

FAZ. Pentru justificarea taxei pe valoarea adaugata aferenta vanzarilor efectuate, societatea a contabilizat intrarea marfurilor de la SC B.

Organele de inspectie fiscala in actul administrativ fiscal contestat, mentioneaza ca nu se poate stabili verificarea realitatii tranzactiilor economice.

De asemenea, organele de inspectie fiscala mentioneaza ca s-au verificat achizitiile intracomunitare efectuate de Societatea I de la o societatea dihn Ungaria si China si au constatat:

- in declaratia vamala anexata langa factura nu este inscris calculul drepturilor vamale, taxa vamala si TVA, nu au fost prezentate documente care sa ateste plata taxei catre importator.

- nu s-a putut justifica transportul marfurilor achizitionate, Societatea I nu are contract rutier de marfuri incheiat cu unitati specializate in transport auto (operator de transport rutier); CMR-urile anexate nu sunt numerotate, semnatura reprezentantului si stampila operatorului de transport respectiv semnatura reprezentantului si semnatura destinatarului sunt identice.

Din Nota explicativa luata administratorului cu ocazia controlului incricisat, rezulta ca mijloacele de transport cu care s-a efectuat transportul precum si conducatorii auto au fost inchiriate de la o societate.

Din documentele prezentate de Societatea I, organele de inspectie fiscala au constatat ca aceasta nu dispune de licenta de transport rutier public de marfuri in trafic international acordata de Autoritatea Rutiera Romana ; nu exista decontari ale transportului, nu s-au emis delagatii,nu au fost prezentate documente justificative privind achizitiile de combustibil necesar acestor transporturi, nu exista documente privind taxele de drum achitate, nu s-au intocmit foi de parcurs.

- din declaratia recapitulativa privind livrarile/achizitiile/prestarile intracomunitare din luna martie 2011, s-a constatat ca Societatea I a declarat achizitii de la societatea din Ungaria iar partenerul intern nu apare cu livrari de bunuri.

- societatea este in faliment din data de noiembrie 2013.

Referitor la B , din consultarea bazei de date a ANAF , organele de inspectie fiscala au constatat:

- societatea s-a infiintat in anul 2010.

- obiectul de activitate al societatii este” Comert cu ridicata al calculatoarelor, echipamentelor periferice si software-ului” cod CAEN 4651.

Urmare solicitarii de control incrucisat privind tranzactiile efectuate cu Societatea I , organele de inspectie fiscala au intocmit procesul verbal din care rezulta ca societatea nu a depus deconturi de TVA, declaratii de impozite si taxe, declaratii recapitulative incepand cu luna iulie 2010 si ca nu a putut fi identificata la sediul social declarat.

Persoana de contact care figureaza in baza de date a ORC are numar de telefon identic cu persoanele de contact a societatii S.

Din documentele puse la dispozitia organului de inspectie fiscala -jurnale de cumparari si vanzari-cu ocazia controlului incrucisat, organele de inspectie fiscala au constatat ca toate achizitiile de marfa s-au efectuat catre S si toate vanzarile s-au efectuat catre Societatea I.

Din procesul verbal incheiat, rezulta ca nu s-a putut identifica natura tranzactiilor efectuate si realitatea acestora.Din consultarea bazei de date a ORC rezulta ca Societatea S si B sunt infiintate in aceeasi data si au acelasi obiect de activitate ;

- incepand cu data de 11.2012, B este declarata inactiva, urmare neindeplinirii obligatiilor declarative.

- din data de aprilie .2013 societatea este dizolvata cu lichidare-radiata;

Pe perioada verificata, Societatea X a achizitionat marfuri de la R.

Din procesul verbal intocmit de organele de control din cadrul Directiei Regionale Antifrauda s-a constatat faptul ca intrarile de marfa de la T sunt fictive iar livrarile de marfa efectuate de catre R catre Societatea X nu sunt reale , documentele in cauza nu au la baza operatiuni reale , acestea fiind intocmite pentru disimularea realitatii si crearea de avantaje financiare.

Totodata s-a constatat ca, R a efectuat achizitii de marfuri si de la B, intrari care in urma controalelor efectuate la aceasta societate s-au demonstrat a fi fictive, neputandu-se identifica intrari de bunuri care sa se fi putut livra catre X.

Astfel, organele de inspectie fiscala au constatat ca SOCIETATEA X a realizat un circuit de documente care disimuleaza realitatea pentru crearea aparentei unor operatiuni care de fapt nu au existat.

Organele de inspectie fiscala au constatat ca scopul acestor tranzactii a fost de a crea in mod artificial cheltuieli si TVA deductibila iar facturile in baza carora SOCIETATEA X a inregistrat cheltuieli deductibile fiscal nu reflecta operatiuni reale si nu pot fi considerate din punct de vedere legal documente justificative, asa cum prevede art.6 din Legea contabilitatii nr.82/1991, republicata.

Astfel in temeiul art.11 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare organele de inspectie fiscala au reincadrat operatiunile in cauza iar in temeiul prevederilor art.21 alin.(4) lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal au considerat cheltuielile cu descarcarea din gestiune a marfii ca reprezentand cheltuieli nedeductibile fiscal la calculul profitului impozabil pe perioada verificata iar in temeiul art.19 coroborat cu prevederile art.17 din acelasi act normativ, au stabilit suplimentar de plata impozit pe profit.

De asemenea, in conformitate cu prevederile art.145 alin.(1) si art.146 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, organele de inspectie fiscala au respins la deductibilitate TVA inregistrata in evidentele contabile de catre X in baza facturilor emise de Societatea I si Societatea R ,care nu au calitatea de document justificativ.

III. Luand in considerare constatarile fiscale, sustinerile societatii contestatoare, documentele aflate la dosarul cauzei precum si prevederile actelor normative in vigoare in perioada supusa verificarii, se retin urmatoarele:

Perioada verificata:01.01.2010-31.12.2015

A).Cu privire la motivele motivele de nelegalitate a Deciziei de impunere, invocate de societatea contestatoare, mentionam:

1) In ceea ce priveste argumentul societatii contestatoare potrivit caruia decizia atacata precum si intregul control fiscal s-a bazat pe anumite acte care nu au fost comunicate societatii si sustine ca in temeiul art.45 alin.(2) din vechiul Cod de procedura fiscala precum si potrivit art.48 alin.(2) din noul Cod de procedura fiscala, nu sunt opozabile societatii, mentionam:

La art.48 din Legea nr.207/2015 privind codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, se prevede:

“(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.”

Din prevederile legale enunțate se reține ca actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului iar actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat contribuabilului nu este opozabil și nu produce efecte.

În speta, societatea contestatoare susține ca organele de control au efectuat controlul având în vedere Decizia de impunere și Raportul de inspecție fiscală emise pe seama societății I de către organul fiscal din cadrul A.J.F.P precum și Procesul -verbal întocmit de Direcția Regională Antifraudă la Societatea R, în calitate de furnizori ai Societății X, actele încheiate la furnizorii în cauză nefiind comunicate acestora și nefiindu-i opozabile iar consecințele legale pe baza unor asemenea acte sunt nelegale.

Din documentele existente la dosarul contestației rezultă ca Decizia de impunere și Raportul de inspecție fiscală au fost încheiate de organele fiscale din cadrul A.J.F.P. urmând verificarea fiscală a Societății I, acte care au fost comunicate acestei societăți potrivit art.43 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește Procesul -verbal, se reține ca acesta a fost întocmit de Direcția Regională Antifraudă urmând verificarea Societății R.

Mai mult, Procesul verbal, întocmit de organele de control din cadrul Direcției Regionale Antifraudă nu are caracterul unui act administrativ fiscal întrucât nu stabilește, nu modifică și nu stinge raporturi juridice de natură fiscală dintre contribuabil și stat, acesta nefăcând altceva decât să consemneze o stare de fapt existentă la contribuabilul controlat.

În aceste condiții se reține ca societatea contestatoare confundă propria inspecție fiscală cu inspecțiile realizate la partenerii de afaceri.

Mai mult, în conformitate cu prevederile art.11 din legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare:

“1) Personalul din cadrul organului fiscal este obligat să păstreze secretul asupra informațiilor de care a luat cunoștință ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) În categoria informațiilor de natură celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabil/plătitor, cum ar fi: datele de identificare, natura și cuantumul obligațiilor fiscale, natura, sursa și cuantumul veniturilor, natura, sursa și valoarea bunurilor, plăți, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabil/plătitor sau terți.

(3) Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține:

- a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;*
- b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate, în baza unor instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale;*
- c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;*
- d) oricărui solicitant, cu acordul scris al contribuabilului/plătitorului despre care au fost solicitate informații;*

e) în alte cazuri prevăzute expres de lege.”

Din documentele existente la dosarul contestatiei nu rezulta ca X ar fi solicitat informatii organelor fiscale si ca partenerii de afaceri ai acestei societati respectiv I SRL respectiv R SRL si-ar fi dat acordul scris ca actele incheiate de organele de control urmare verificarilor fiscale efectuate sa fie comunicate si Societatii X in calitate de client.

In cauza in speta, actele incheiate la partenerii de afaceri ai X constituie probe si servesc la constatarea starii de fapt fiscale a contribuabilului si nu trebuiau comunicate Societatii X in conditiile in care aceste acte privesc alte societati comerciale cu care aceasta a efectuat tranzactii.

La art.55 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, se prevede:

“(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/plătitorului și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.”

In ceea ce priveste Procesul verbal acesta a fost incheiat de organele de inspectie fiscala cu ocazia identificarii faptice, prin sondaj, a stocului de marfa din depozitul societatii X si nu s-au stabilit diferente, astfel ca nu a stat la baza actului administrativ fiscal contestat.

Dupa cum am aratat si mai sus, Procesul verbal,intocmit de organele de inspectie fiscala cu ocazia identificarii faptice a stocului de marfa din depozitul societatii X SRL, nu are caracterul unui act administrativ fiscal intrucat nu stabileste, nu modifica si nu stinge raporturi juridice de natura fiscala dintre contribuabil si stat, acesta nefacand altceva decat sa consemneze o stare de fapt existenta la contribuabilul controlat.

Prin urmare argumentul societatii contestatoare potrivit caruia Decizia de impunere este nula, pe motiv ca actele administrativ fiscal incheiate la partenerii de afaceri nu i-au fost comunicate, este neintemeiat si nu poate fi retinut in solutionarea favorabila a contestatiei.

2.In ceea ce priveste nerespectarea principiului buneii credinte invocat de societatea contestatoare respectiv "Relatiile dintre contribuabili si organele fiscale trebuie sa fie fundamentate pe buna-credinta, in scopul realizarii cerintelor legii"se retine ca buna

credinta se prezuma potrivit unui principiu larg recunoscut de dreptul civil roman, consacrat prin art.14(2) din Legea nr.287/2009 republicata, privind Codul civil iar reaua credinta trebuie dovedita, conditie care nu este indeplinita de contestatoare.

Totodata, se retine ca potrivit Deciziei Curtii Constitutionale nr.73/1995, exercitarea abuziva a unui drept se produce numai in situatia in care dreptul se realizeaza in alt scop decat acela pentru care legea l-a recunoscut, situatie care nu se circumscrie spetei, societatea contestatoare neinvocand niciun argument in acest sens.

Sustinerea societatii contestatoare potrivit careia in conditiile in care inspectia fiscala s-ar fi finalizat mai repede accesoriile aferente impozitelor si taxelor stabilite suplimentar de plata ar fi fost mai mici este neintemeiata intruct obligatia calcularii, declararii si achitarii impozitelor si taxelor la termenele prevazute de lege revine societatii contestatoare, constatarile organelor de inspectie fiscala avand caracter sanctionar determinat tocmai de nerespectarea prevederilor legale ce reglementeaza aceste obligatii fiscale si nu de durata inspectiei fiscale.

De asemenea in conformitate cu prevederile art.6 alin.(2) din Legea contabilitatii nr.82/1991, republicata “ *Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.* ”

3.In ceea ce priveste argumentul societatii contestatoare potrivit caruia nu exista ratiune legala cu privire la efectuarea controlului in conditiile in care dintre partenerii societatii I doar societatea X a fost supusa controlului mentionam ca la includerea societatii contestatoare in programul de control au fost respectate prevederile art.121 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit caruia:

“(1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuată de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(2) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.”

Prin urmare argumentul societatii contestatoare este neintemeiat.

4.In ceea ce priveste argumentul societatii contestatoare potrivit caruia in speta nu au fost respectate prevederile art.55 si art.73 din Codul de procedura fiscala privind mijloacele de proba precum si posibilitatea societatii de a dovedi realitatea tranzactiilor, mentionam:

Pentru acest capat de cerere sunt aplicabile prevederile art.7 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare:

“(3) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice și să ia în considerare toate circumstanțele edificatoare fiecărui caz în parte.”

Precum si prevederile art.55, art.72, art.73 din acelasi act normativ potrivit carora:

-art.55 *“Mijloace de probă”*

“(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/plătitorului și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.”

-art.72 *”Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile“*

“ Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului/ plătitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.”

-art.73 *”Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale”*

“(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.”

La art.118 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare se prevede:

“(5) Inspekția fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă.”

De asemenea, in temeiul prevederilor art.6 *”Exercitarea dreptului de apreciere”* din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare:

“(1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii.”

Din prevederile legale invocate rezulta ca organul fiscal este indreptatit sa examineze in mod obiectiv starea de fapt fiscala, sa obtina si sa utilizeze toate informatiile

si documentele necesare pentru determinarea corecta a situatiei fiscale.

Se retine totodata ca pentru determinarea starii de fapt fiscale organul fiscal administreaza mijloace de proba, putand proceda la solicitarea informatiilor de orice fel din partea contribuabilului si a altor persoane, solicitarea de expertize, folosirea in scrisurilor , efectuarea de constatari la fata locului, efectuarea de controale curente , operative si inopinate sau controale tematice.

Documentele justificative si evidentele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere.

Totodata, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale si a oricarei cereri adresate organului fiscal iar organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe baza de probe sau constatari proprii.

Din documentele existente la dosarul contestatiei rezulta ca , in vederea stabilirii starii de fapt fiscale a contribuabilului X, organele de inspectie fiscala au administrat mijloace de proba si anume au avut in vedere actele incheiate de organele fiscale urmare verificarii fiscale a furnizorilor de marfa I si R respectiv Decizia de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala intocmite de organele de inspectie fiscala urmare verificarii societatii I, Procesul verbal intocmit de Directia Regionala Antifrauda la societatea R precum si informatiile existente in baza de date a ANAF constituita urmare situatiilor si declaratiilor depuse de contribuabil , de furnizorii de marfuri precum si documentele si informatiile prezentate de contribuabil in timpul controlului.

In Raportul de inspectie fiscala, care a stat la baza Deciziei de impunere, organele de inspectie fiscala au in scris in detaliu motivele si actiunile care au condus la stabilirea de sume suplimentare , precum si care au fost documentele care au fost prezentate de societate, in baza carora acestea si-au format convingerea ca societatea datoreaza suplimentar bugetului de stat impozit pe profit si TVA, contestate de societate.

Prin urmare, se retine ca Decizia de impunere este probata in fapt, organele de inspectie fiscala utilizand mijloace de proba in baza carora acestea si-au format convingerea ca in evidentele contabile ale societatii au fost inregistrate documente care nu au calitate de document justificativ, operatiuni care au dus la stabilirea de obligatii fiscale suplimentare de plata.

Actul administrativ fiscal contestat, in speta Decizia de impunere, nu poate fi anulat pentru motivele procedurale expuse de societatea contestatoare in contestatia formulata.

Caz de nulitate a actului administrativ fiscal conform art.49 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, il reprezinta:

“(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.”

Se retine ca, legiuitorul a inteles sa precizeze in mod expres acele elemente din continutul actelor administrativ fiscale a caror lipsa este sanctionata cu nulitatea absoluta a actelor, ele fiind enumerate la articolul de lege mai sus enuntat. Prin urmare, numai pentru lipsa numelui, prenumelui si calitatii persoanei imputernicite a organului fiscal, numelui si prenumelui ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ fiscal sau a semnaturii persoanei imputernicite a organului fiscal, actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absoluta; constatarea nulitatii putand fi efectuata chiar si din oficiu fara a fi necesara cererea contribuabilului, insa in speta nu este cazul.

In consecinta, actul administrativ fiscal contestat, respectiv Decizia de impunere, a fost intocmit cu respectarea prevederilor legale aplicabile in materie, motiv pentru care sustinerea societatii contestatoare potrivit careia actul administrativ fiscal este nul pentru motivele mai sus prezentate nu este reala, iar actul administrativ fiscal nu poate fi anulat pe motive procedurale, contestatia fiind neintemeiata.

Deoarece exceptiile de procedura ridicate de societatea contestatoare au fost respinse ca neintemeiate, D.G.R.F.P. - Serviciul Solutionare Contestatii se va investi cu solutionarea pe fond a contestatiei formulata de societatea X.

B) Fondul cauzei

1). Referitor la obligatiile fiscale reprezentand impozit pe profit si TVA, stabilite suplimentar de organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P. prin Decizia de impunere, contestate de societate, **cauza supusa solutionarii este daca D.G.R.F.P. - Serviciul Solutionare Contestatii se poate investi cu solutionarea pe fond a contestatiei formulata de societatea X impotriva obligatiilor fiscale stabilite suplimentar de plata prin Decizia de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala in conditiile in care actele administrativ fiscale contestate au fost transmise organelor de cercetare penala in vederea solutionarii dosarului penal, aflat pe rolul Parchetului de pe langa Tribunalul .**

In fapt, urmare verificarii efectuate, organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.-Inspectie Fiscala au intocmit Decizia de impunere, Raportul de inspectie fiscala si Procesul verbal, prin care au stabilit in sarcina X obligatii fiscale principale, care se compun din:

- impozit pe profit;
- TVA;

Din Raportul de inspectie fiscala care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere precum si din Procesul verbal intocmit de organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P. rezulta ca societatea X a achizitionat bunuri constand in diverse programe informatice, materiale consumabile -corpuri iluminat tablou, dulap distributie, manson, diferite tipuri de cabluri, becuri de la furnizorii I si R.

In baza facturilor emise de furnizori X SRL a inregistrat in evidentele contabile, pe perioada verificata, achizitii de marfuri si a dedus TVA;

Urmare verificarii organele de inspectie fiscala au constatat ca in semestrul I 2011, societatea contestatoare a inregistrat in evidentele contabile achizitii de bunuri de la Societatea I si nu le-a declarat in declaratia informativa formular 394.

De asemenea, din Raportul de inspectie fiscala in baza caruia a fost emisa Decizia de impunere urmare verificarii fiscale a Societatii I, organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P. au constatat urmatoarele:

Societatea I a efectuat achizitii intracomunitare din Austria si Ungaria, marfurile fiind

vandute catre societati din Romania.

Cu ocazia controlului efectuat la aceasta societate , organele de inspectie fiscala au verificat realitatea si legalitatea achizitiilor ; in timpul controlului Societatea I nu a putut justifica modalitatea de transfer a bunurilor facturate , respectiv transportarea si depozitarea acestor bunuri in sensul ca nu au fost prezentate comenzi, foi de transport, FAZ. Pentru justificarea taxei pe valoarea adaugata aferenta vanzarilor efectuate, societatea a contabilizat intrarea marfurilor.

Organele de inspectie fiscala in actul administrativ fiscal contestat, mentioneaza ca nu se poate stabili verificarea realitatii tranzactiilor economice dintre Societatea S si Societatea B, Societatea S este singurul furnizor al Societatii B si Societatea I este singurul client.

De asemenea, organele de inspectie fiscala mentioneaza ca s-au verificat achizitiile intracomunitare efectuate de Societatea I de la societatea din Ungaria China si au constatat:

-in declaratia vamala anexata langa factura nu este in scris calculul drepturilor vamale, taxa vamala si TVA, nu au fost prezentate documente care sa ateste plata taxei catre importator.

-nu s-a putut justifica transportul marfurilor achizitionate, Societatea I nu are contract rutier de marfuri incheiat cu unitati specializate in transport auto (operator de transport rutier); CMR-urile anexate nu sunt numerotate, semnatura reprezentantului si stampila operatorului de transport respectiv semnatura reprezentantului si semnatura destinatarului sunt identice.

Din Nota explicativa luata administratorului cu ocazia controlului incrucisat, rezulta ca mijloacele de transport cu care s-a efectuat transportul precum si conducatorii auto au fost inchiriate.

Din documentele prezentate de Societatea I, organele de inspectie fiscala au constatat ca aceasta nu dispune de licenta de transport rutier public de marfuri in trafic international acordata de Autoritatea Rutiera Romana ; nu exista decontari ale transportului, nu s-au emis delagatii,nu au fost prezentate documente justificative privind achizitiile de combustibil necesar acestor transporturi, nu exista documente privind taxele de drum achitate, nu s-au intocmit foi de parcurs.

-din declaratia recapitulativa privind livrarile/achizitiile/prestarile intracomunitare din luna martie 2011, s-a constatat ca Societatea I a declarat achizitii din Ungaria iar partenerul intern nu apare cu livrari de bunuri.

-societatea este in faliment din data de 11.2013.

Cu privire la R din procesul verbal intocmit de organele de control din cadrul Directiei Regionale Antifrauda rezulta ca intrarile de marfa de la T sunt fictive iar livrarile de marfa efectuate de catre R catre Societatea X nu sunt reale , documentele in cauza nu au la baza operatiuni reale , acestea fiind intocmite pentru disimularea realitatii si crearea de avantaje financiare.

Totodata s-a constatat ca, R a efectuat achizitii de marfuri si de la B, intrari care in urma controalelor efectuate la aceasta societate s-au demonstrat a fi fictive, neputandu-se identifica intrari de bunuri care sa se fi putut livra catre X SRL.

Astfel, organele de inspectie fiscala au constatat ca SOCIETATEA X a realizat un circuit de documente care disimuleaza realitatea pentru crearea aparentei unor operatiuni care de fapt nu au existat; scopul acestor tranzactii a fost de a crea in mod artificial cheltuieli si TVA deductibila iar facturile in baza carora SOCIETATEA X a inregistrat cheltuieli deductibile fiscal nu reflecta operatiuni reale si nu pot fi considerate din punct de vedere legal documente justificative, asa cum prevede art.6 din Legea Contabilitatii

nr.82/1991, republicata.

Astfel in temeiul art.11 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare organele de inspectie fiscala au reincadrat operatiunile in cauza iar in temeiul prevederilor art.21 alin.(4) lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal au considerat cheltuielile cu descarcarea din gestiune a marfii ca reprezentand cheltuieli nedeductibile fiscal la calculul impozitului pe profit pe perioada verificata iar in temeiul art.19 coroborat cu prevederile art.17 din acelasi act normativ, au stabilit suplimentar de plata impozit pe profit.

De asemenea, in conformitate cu prevederile art.145 alin.(1) si art.146 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, organele de inspectie fiscala au respins la deductibilitate TVA inregistrata in evidentele contabile de catre X in baza facturilor emise de Societatea I si Societatea R, care nu au calitatea de document justificativ.

In referatul cu propuneri de solutionare a contestatiei, organele de inspectie fiscala mentioneaza ca in cauza in speta au fost sesizate organele de cercetare penala, deficientele constatate intrunind elementele constitutive ale unei infractiuni.

La dosarul contestatiei se afla Sesizarea penala privind Societatea X, formulata de A.J.F.P. - Inspectie Fiscala catre Parchetul de pe Langa Tribunalul, in care se mentioneaza ca faptele descrise in sesizarea penala, pot intruni elementele constitutive ale infractiunilor prevazuta la art.9 alin.(1) lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea si combaterea evaziunii fiscale, cu modificarile si completarile ulterioare.

De asemenea, din Sesizarea penala, rezulta ca organele de inspectie fiscala au transmis Parchetului de pe Langa Tribunalul si Decizia de impunere, Raportul de inspectie fiscala, Procesul verbal precum si anexele aferente.

Din adresa transmisa de Parchetul de pe langa Tribunalul, rezulta ca urmare Sesizarii penale s-a intocmit dosarul penal iar dosarul a fost inaintat, cu Nota de indrumari I.P.J.-Serviciul de Investigare a Criminalitatii Economice.

Societatea X formuleaza contestatie impotriva Deciziei de impunere emise in baza Raportului de inspectie fiscala, de catre organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.- Inspectie Fiscala si solicita admiterea contestatiei si anularea actelor administrativ fiscale contestate cu privire la obligatiile fiscale principale reprezentand impozit pe profit si TVA.

Avand in vedere ca, Societatea X a formulat contestatie impotriva Deciziei de impunere emise in baza Raportului de inspectie fiscala, care, impreuna cu Procesul verbal si anexele aferente au fost transmise Parchetului de pe langa Tribunalul, in vederea solutionarii dosarului penal aflat in curs de solutionare la Parchetul de pe Langa Tribunalul, respectiv I.P.J. -Serviciul de Investigare a Criminalitatii Economice, in speta, se vor aplica prevederile art.277 alin.(1) lit. a) si b) din Legea nr.207/2015, privind Codul de procedura fiscala, in vigoare de la data de 01.01.2016, potrivit carora:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări.”

Din prevederile legale enuntate se retine ca organul de solutionare a contestatiei poate suspenda prin decizie motivata solutionarea cauzei atunci cand organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele in drept cu privire la existenta indiciilor savarsirii unei infractiuni a carei constatare are o inraurire hotaratoare asupra solutiei ce urmeaza sa fie data in procedura administrativa.

Astfel, intre stabilirea obligatiilor bugetare reprezentand impozit pe profit, TVA prin Decizia de impunere contestata de Societatea X si stabilirea caracterului infractional al faptei savarsite exista o stransa interdependenta de care depinde solutionarea depusa judecatii, organul de inspectie fiscala inaintand actul de control organelor de urmarire si cercetare penala in vederea solutionarii dosarului penal.

Aceasta interdependenta consta in faptul ca, Societatea X pe perioada verificata a inregistrat in evidentele contabile cheltuieli cu descarcarea de gestiune de marfuri, deductibile fiscal precum TVA deductibila din operatiuni care, urmare verificarii documentelor prezentate de societate si obtinerii de informatii suplimentare de la autoritatile fiscale, s-au dovedit a fi fictive.

Dupa cum am aratat si mai sus, Parchetul de pe Langa Tribunalul, prin adresa, comunica faptul ca referitor la Sesizarea penala care face obiectul dosarului penal , se efectueaza cercetari de catre I.P.J. -Serviciul de Investigare a Criminalitatii Economice.

Ca urmare, organele administrative nu se pot pronunta pe fondul cauzei inainte de a se finaliza solutionarea laturei penale.

Astfel, hotaratoare in emiterea unei decizii de solutionare a contestatiei sunt cercetarile organelor de urmarire penala efectuate in cauza, in conditiile in care, in speta exista suspiciuni de evaziune fiscala; or, a nu lua in considerare aceste cercetari ar putea duce la o contrarietate intre hotararea penala si cea civila, cu toate consecintele care ar decurge din aceasta situatie.

Prioritate de solutionare in speta o au organele penale care se vor pronunta asupra caracterului infractional al faptei potrivit principiului de drept *“penalul tine in loc civilul”* respectiv art.28 din Codul de procedura penala, care in legatura cu autoritatea hotararii penale in civil si efectele hotararii civile in penal, precizeaza urmatoarele:

“Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.

Hotărârea definitivă a instanței civile prin care a fost soluționată acțiunea civilă nu are autoritate de lucru judecat în fața organului de urmărire penală și a instanței penale, cu privire la existența faptei penale, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.”

Din prevederile legale enuntate se retine ca, actiunea penala are intaietate fata de actiunea civila deoarece, pe de o parte, cauza materiala unica a celor doua actiuni este savarsirea infractiunii sau existenta indiciilor savarsirii unei infractiuni iar, pe de alta parte solutionarea actiunii civile este conditionata de solutionarea actiunii penale in privinta existentei faptei.

Precizam, ca si Curtea Constitutionala prin Decizia 449/26.10.2004, Decizia nr.1173/06.11.2008 si Decizia nr.189/02.03.2010, referitoare la exceptia de neconstitutionalitate a prevederilor art.183 alin.(1) lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, devenit art.214 alin.(1) lit.a) dupa renumerotare, respectiv art.277

din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, a respins aceasta exceptie, precizand ca:Decizia 449/26.10.2004-*"întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală", scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau a inexistenței infracțiunii cu privire la care instanța are unele "indicii" (Decizia Curții Constituționale nr. 72 din 28 mai 1996). Cu același prilej, Curtea a reținut că "nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia. Pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ."*

In Decizia nr.1173/06.11.2008 se precizeaza:" *In ceea ce priveste posibilitatea organului de solutionare a contestatiei de a suspenda, prin decizie motivata, solutionarea cauzei atunci cand organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele in drept cu privire la existenta indicilor savarsirii unei infractiuni, Curtea constata ca aceasta nu infrange dispozitiile constitutionale care consacra prezumtia de nevinovatie. Adoptarea masurii suspendarii este conditionata de inraurirea hotaratoare pe care o are constatarea de catre organele competente a elementelor constitutive ale unei infractiuni asupra solutiei ce urmeaza sa fie data in procedura administrativa. Or, intr-o atare situatie suspendarea procedurii administrative nu numai ca se impune dar constituie tocmai expresia aplicarii prezumtiei de nevinovatie a persoanei contestatoare, care isi poate valorifica toate drepturile garantate constitutional, in cadrul unui proces in fata instantelor de judecata."*

Totodata, se reține că prin Decizia nr.95/2011, Curtea Constituțională apreciază că *„în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată prin procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”*.

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimit la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.

Totodata se reține că, practica jurisprudențială europeană a CEDO privește drept discriminare aplicarea unui regim juridic diferit unor situații similare interzicând expres aplicarea unei diferențe de tratament unor situații analogice sau comparabile.

A proceda astfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art. 132 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscala, constatandu-se indiciile savarsirii unor infractiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi**

putut decurge din această situație.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de cercetare penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, identificarea faptărilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată, iar aceste aspecte pot avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată de procedura administrativă.

Având în vedere cele prezentate mai sus, precum și faptul că prioritate de soluționare o au organele de urmărire penală care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor ce atrag plata la bugetul statului a obligațiilor datorate și constatate în virtutea faptei infracționale, potrivit principiului de drept "penalul ține în loc civilul" până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, D.G.R.F.P.-Serviciul Soluționare Contestatii nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, fapt pentru care va suspenda soluționarea cauzei civile cu privire la impozitul pe profit și TVA stabilite suplimentar de plata prin Decizia de impunere emisă în baza Raportului de inspecție fiscală, contestate de societate.

În funcție de soluția pronunțată pe latura penală, procedura administrativă va fi reluată în conformitate cu cele precizate la art.277 alin.(3) din Legea nr.207/2015, privind Codul de procedură fiscală, care dispune:

"(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu."

De asemenea, pct. 10.2 din Ordinul nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, statuează ca:

"Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea, la cererea contestatarului sau a organului fiscal. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatarului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform legii."

Având în vedere cele precizate mai sus, până la finalizarea laturii penale, D.G.R.F.P. -Serviciul Soluționare Contestatii nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, fapt pentru care în temeiul prevederilor art.279 alin.(5) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

"Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de

art. 277.”

se va suspenda solutionarea contestatiei formulata de Societatea X impotriva Deciziei de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, cu privire la obligatiile fiscale care se compun din: impozit pe profi si TVA.

c) In ceea ce priveste cererea de interventie formulata de societatea X, inregistrata la D.G.R.F.P., privind introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei a clientilor sai, **cauza supusa solutionarii este daca D.G.R.F.P.-Serviciul de solutionare a contestatiilor se poate pronunta asupra admisibilitatii cererii privind introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei formulata de societatea X a clientilor societatii , in conditiile in care introducerea in procedura de contestatie a acestora nu este de natura sa conduca, pe perioada supusa verificarii, la o alta situatie de fapt decat cea constatata de organele de inspectie fiscala.**

In fapt, prin contestatia formulata impotriva Deciziei de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala de catre A.J.F.P.-Inspectie Fiscala, X a solicitat introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei a clientilor sai catre care a comercializat marfa achizitionata de la Societatea I si R.

Totodata , societatea contestatoare a inregistrat la A.J.F.P. si la D.G.R.F.P., Cererea de interventie prin care solicita admiterea in principiu a cererii de interventie si introducerea in solutionarea contestatiei formulata de X impotriva Deciziei de impunere emisa de A.J.F.P. pe urmatoarele terte persoane:

Cererea de interventie a fost formulata in temeiul prevederilor art.275 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare.

In sustinerea cauzei societatea contestatoare prezinta urmatoarele motive:

-bunurile achizitionate de la societatile I si R au fost transferate in mare parte din patrimoniul societatii astfel ca solicita ca si tranzactiile subsecvente sa fie verificate pentru a dovedi existenta bunurilor si realitatea tranzactiilor de achizitionare a acestora;

-avand in vedere ca bunurile fac parte dintr-un lant de tranzactii , in temeiul art.275 din Codul de procedura fiscala si societatile interveniente au interes de natura fiscala, deoarece si aceste tranzactii pot fi verificate de organele fiscale asa cum a fost verificata si X urmare celor stabilite la societatea de la care aceasta a achizitionat bunurile;

-este inadmisibil ca asupra acelorasi bunuri, taxele si impozitele decontate sa fie anulate iar TVA achitata asupra acelorasi bunuri in urma vanzarii acestora sa ramana legal achitate; considera ca asupra acelorasi bunuri nu poate fi stabilit regim juridic si fiscal diferit ;

In drept, art.275 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare stipuleaza:

“1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 268 alin. (5) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul juridic fiscal ce formează obiectul contestației și are

dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă, republicat, referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.”

La pct.8 din Ordinul 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscală, se prevede:

“8.1. În procedura de soluționare a contestațiilor intervenția altor persoane poate fi voluntară sau forțată.[...]

8.3. Intervenția forțată este forma de participare a terților în soluționarea contestațiilor, care sunt introduși de către organele de soluționare din oficiu sau la cererea contestatorului. În cazul în care cererea de intervenție forțată este formulată de contestator, aceasta va fi motivată în fapt și în drept.”

Din prevederile legale invocate se reține ca organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației alte persoane ale caror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației; intervenția forțată este forma de participare a terților în soluționarea contestațiilor, introdusi de organul de soluționare din oficiu sau la cererea contestatorului.

Se reține ca, în speta cererea de intervenție forțată a fost formulată de Societatea X iar prin această cerere societatea contestatoare a arătat ca bunurile achiziționate de la societățile I și R au fost transferate în mare parte din patrimoniul societății către clienții acesteia și solicită verificarea acestor societăți pentru a dovedi existența bunurilor și realitatea tranzacțiilor efectuate pe motiv că și societățile interveniente au interes de natură fiscală, deoarece și aceste tranzacții pot fi verificate de organele fiscale așa cum a fost verificată și X urmare celor stabilite la societatea de la care aceasta a achiziționat bunurile.

Așa cum am arătat și mai sus în ceea ce privește selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspecție fiscală, aceasta se efectuează în conformitate cu prevederile art.121 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“(1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuată de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(2) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.”

Totodată în conformitate cu prevederile art.113 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt

aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale.”

Prin urmare , Serviciul Solutionare Contestatii din cadrul D.G.R.F.P. nu are competenta materiala pentru a dispune verificarea fiscala a clientilor societatii X SRL.

In conformitate cu prevederile art.272 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile :

“(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, a deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor.”

In cauza in speta, organul de solutionare a contestatiei este investit sa se pronunte asupra obligatiilor fiscale stabilite prin Decizia de impunere in sarcina X urmare inregistrarii in evidentele contabile a unor achizitii de bunuri care s-au dovedit a fi fictive.

Cu privire la operatiunile efectuate de X catre clientii sai organele de inspectie fiscala nu au stabilit obligatii fiscale suplimentare care sa faca obiectul actului administrativ fiscal contestat , in speta Decizia de impunere.

Prin urmare cererea de interventie formulata de X privind introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei a clientilor acesteia , nu este de natura sa conduca, pe perioada supusa verificarii , la o alta situatie de fapt decat cea constatata de organele de inspectie fiscala.

Prin urmare, se va respinge ca neintemeiata cererea formulata de X privind introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei a clientilor acesteia .

Pentru considerentele aratate in continutul deciziei si in temeiul art.277 si 279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, se,

DECIDE

1.Suspendarea solutionarii contestatiei formulata de X, inregistrata la D.G.R.F.P., impotriva Deciziei de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala cu privire la suma totala , care se compun din:

- impozit pe profit;
- TVA;

Procedura administrativa de solutionare a contestatiei cu privire la aceste capete de cerere va fi reluata la data la care societatea contestatoare sau organul fiscal va sesiza organul de solutionare a contestatiei ca motivul care a determinat suspendarea a incetat in conditiile legii, in conformitate cu dispozitiile normative precizate in motivarea prezentei decizii.

2.Respingerea ca neintemeiata a cererii formulata de X , inregistrata la D.G.R.F.P., privind introducerea fortata in procedura de solutionare a contestatiei a societatilor, in calitate de clienti ai sai.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi atacata la Tribunal, in termen de 6 luni de la data comunicarii, conform prevederilor Legii nr.554/2004 privind Contenciosul administrativ.